

METRONOM

o emisiune de *Cornel Chiriac*

www.editurauniversitara.ro

Mircea UDRESCU

METRONOM

o emisiune de *Cornel Chiriac*

www.editurauniversitara.ro

**Editura Universitară
București**

Tehnoredactare: Angelica Mălăescu
Coperta I: Cornel Chiriac în studiourile Europei Libere – München
Coperta IV: Charlie Mingus – 1962: desen de Cornel Chiriac

Copyright © 2010
Editura Universitară
Director: Vasile Muscalu
B-dul. N. Bălcescu nr.27-33,
Sector 1 , București
Tel./Fax: 021 – 315.32.47 / 319.67.27
www.editurauniversitara.ro
e-mail: redactia@editurauniversitara.ro

EDITURĂ RECUNOSCUTĂ DE CONSILIUL NAȚIONAL AL CERCETĂRII ȘTIINȚIFICE
DIN ÎNVĂȚĂMÂNTUL SUPERIOR (C.N.C.S.I.S.)

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

Udrescu, Mircea

Metronom – o emisiune de Cornel Chiriac / Mircea Udrescu.-

București: Editura Universitară, 2010

ISBN 978-606-591-016-4

© Toate drepturile asupra acestei lucrări sunt rezervate autorului.

Distribuție: tel./fax: 021-315.32.47
021-319.67.27
comenzi@editurauniversitara.ro

ISBN 978-606-591-016-4

CUPRINS

Cuvânt înainte	7
I. Primele amintiri	11
II. Școala primară	17
III. Nelu sau Cornel Chiriac	20
IV. Ciclul al II-lea: clasele V – VII	26
V. Perioada liceului: clasele VIII – XI	28
VI. Cornel și ... fetele	31
VII. Scurtă incursiune în ambianța acelor ani	38
VIII. Lungul șir al hobby-urilor lui Cornel	
• Cornel – „compozitor” și baterist.....	45
• Cornel – actor de teatru	46
• Cornel – „artist plastic”.....	50
• Cornel – fotograf	53
• Cornel – filatelist	53
• Cornel – „poet”.....	55
IX. „Perioadele” lui Cornel	
• „Satisfacție”	59
• „Să fim groțești”	61
• „Bizar!”	63
• Cornel „rebel”	64
X. Jazz-ul este viața noastră sau „Unora le place jazz-ul”	72
XI. „ <i>Une voix du Kloakän</i> ” și „ <i>Jazz-Cool</i> ”: istoria unei reviste manuscrise și neclandestine	85
XII. Clubul de jazz de la Casa Studenților din București ...	107
XIII. Oameni pe care i-am cunoscut	
• Janci Körössy	109
• Marius Popp	113

• Cristian Colan	114
• Johnny Răducanu	117
• Peter Banyoi	119
XIV. Radio București 98,3 FM: «Să-l redescoperim pe Cornel Chiriac», o emisiune de Sorin Mihai Savin	121
XV. Angajarea lui Cornel Chiriac la Radio și nu numai.....	132
XVI. 9 mai 2009: reuniunea fan-club-ului Cornel Chiriac .	136
XVII. Interviu cu Gerlinde (Linda) Schuster, logodnica lui Cornel	141
XVIII. Convorbire cu Florina, cumnata lui Cornel Chiriac ...	157
XIX. Conversație imaginară cu Cornel Chiriac	161
XX. Poate fi considerat Cornel Chiriac un martir?! Pledoarie pentru cinstirea lui	174
XXI. Epilog	179
Mărturii	184
Index de nume	216

Cuvânt înainte

Îmi promisesem după moartea lui Cornel să scriu o carte despre el. Mi-am respectat promisiunea și am publicat astfel în anul 2008 o primă carte – confidență pe care am dedicat-o mamei lui Cornel. În gândurile mele cele mai ascunse cartea se adresa și celor mulți, care-l cunoscuseră în perioada piteșteană a vieții sale, prieteni și colegi de școală și pentru care Cornel a fost și a rămas camaradul cu care se întâlneau în Pitești pe Strada Mare, la bară la “Staicu”, la școală, la câte un “ceai” sau cu care au băut un șpriț cândva. Ne-am lăudat poate uneori că l-am cunoscut, că am fost colegi sau prieteni cu el atunci când îl auzeam vorbind la Radio. Niciodată însă nu ne-a trecut prin minte amploarea extraordinară a impactului pe care l-a avut asupra tineretului vremii cel pe care-l numeam Nelu și care devenise între timp Cornel Chiriac.

Cele spuse aici nu trebuie să vă surprindă prea tare. Acum câțiva ani am cunoscut în Spania, la Rosas, o doamnă al cărui tată avusese pe vremuri o brutărie. Gureșă ca toți spaniolii, când a auzit că eu cu soția și cu fratele meu Emil Udrescu nu scăpăm nicio ocazie ca să vedem Muzeul Salvador Dali de la Figueras precum și orice altceva ce-l privea pe celebrul artist catalan, ne-a povestit o întâmplare cu Salvador Dali. Atunci când era copilă, Dali trecea adesea și cumpăra pâine din prăvălia tatălui său; schimba de fiecare dată cu el câteva cuvinte. Într-o zi, văzând-o pe fiica acestuia jucându-se prin prăvălie și aflând că era aniversarea ei - împlinea 6 ani - Salvador Dali i-a cerut tatălui o foaie de hârtie pe care a desenat o furnică; l-a semnat și i l-a dat tatălui pentru fetiță spunându-i, cu emfaza-i binecunoscută, că într-o zi desenul va valora o avere. Uimiți de o asemenea întâmplare, i-am cerut doamnei – care era fetița de acum mai bine de 60 de ani - o fotocopie a desenului; după mai multe zile de căutare ne-a spus că nu-l mai găsește: *“Nu mai știu pe unde l-am pus, nu-l mai găsesc, căci de atunci ne-am mutat de mai multe ori”*. Niciun moment nu i-a trecut prin minte

acestei doamne, în toată această perioadă de peste 60 de ani, că deținea în casă o adevărată comoară: un Dali.

Așa s-a întâmplat, respectând proporțiile, și cu Cornel. El nu era decât colegul și prietenul nostru. Din păcate, nici mai târziu n-am avut imaginea adevăratei lui valori. Până într-o zi....

Am terminat astfel prima carte despre el intitulată "*Pagini despre Cornel Chiriac*" și am publicat-o pe banii mei în anul 2008. A fost scoasă în 191 de exemplare, în marea lor majoritate oferite prietenilor și colegilor noștri din Pitești. Întâmplarea a făcut să-l cunosc în acea perioadă pe animatorul unuia dintre fan-club-urile Cornel Chiriac. Îl numesc aici pe Paul Ionescu; era pentru prima dată când aflam de existența fan-club-urilor ce poarta numele lui Cornel, căci sunt mai multe. Am avut astfel plăcerea dar și stupefacția să întâlnesc o bună parte din cei care se strâng anual ca să-și depeze amintirile despre Cornel, să-i cinstească memoria. M-a uimit sinceritatea lor spontană și fidelitatea lor eternă și incondiționată. Ce oameni! Pentru acești admirabili fani ai lui Cornel am decis să scriu cartea de față. Le mulțumesc astfel lui Nini Vasilescu, lui Cornel Ionel Preduț, lui Lorică Mocanu, lui nea Vrabie Ion, lui Ion Vasile din Tuzla, lui Ghiță Vanghele, lui Radu Nicolescu, lui Ionel Noană și celor mulți care m-au ajutat să descopăr ce a însemnat Cornel pentru generația lor.

Liviu Tofan și Trudi Dumitrescu, colegii lui Cornel de la Europa Liberă precum și Linda Schuster, logodnica lui Cornel, m-au ajutat să cunosc viața sa de dincolo de Cortina de Fier, de la München.

Cărțile Ioanei Măgura Bernard, a lui René Al. De Flers, precum și cea a lui Nicu Covaci, m-au făcut să înțeleg mai bine personalitatea atât de complexă a lui Cornel.

Colegii lui de la Radio București sau de la TVR mi-au fost de mare ajutor cu amintirile lor depănate în cadrul emisiunilor « *Să-l redescoperim pe Cornel Chiriac* », realizate de Sorin Mihai Savin. Emisiunile lui Doru Ionescu "*Remember Cornel Chiriac*" de la TVR Cultural au reușit să adune pentru telespectatori mărturii inedite despre cel care a marcat pentru totdeauna generația '65 - '75. Am realizat astfel încă odată, dacă mai era nevoie, varietatea "mediilor" pe care le-a marcat "fenomenul" Cornel Chiriac. Le sunt recunoscător astfel fraților Florin-Silviu și Octavian Ursulescu, lui Geo Limbășanu, lui Camil Petrescu jr., lui Florian Lungu, lui Paul Grigoriu, lui Florian Pittiș, chiar dacă nu mai este - din păcate - printre noi și multor

altora pe care-i rog să mă ierte că nu i-am amintit aici. Ei se vor regăsi foarte probabil în paginile cărții. Acestora li se adaugă cei mulți, necunoscuți încă nouă, care nu l-au uitat și nu-l vor uita niciodată pe Cornel Chiriac, “profesorul” lor de muzică și nu numai.

Abia acuma, scriind această carte, am avut revelația adevăratei valori intelectuale a lui Cornel. Sunt mândru să fac parte dintre voi toți, cei a căror viață a fost marcată pentru totdeauna de acest meteor: Cornel Chiriac. Fără nicio îndoială vorbesc aici și în numele vechilor și fidelilor săi prieteni din Pitești, colegii noștri de școală și de nebunii: Măiță, Mișu Pipuțul, Gelu, Costel *Maliușca*, *Bebe Turcu*, dar și a celorlalți care nu mai sunt printre noi și care i-au fost tot așa de apropiați: Valerică Dinescu, Victor Chiriac, Moț Mihai...

Cu această carte începe și se sfârșește scurta mea carieră de scriitor. Nu este vorba despre o falsă modestie și nici de o fanfaronadă gratuită. E purul adevăr! Nu sunt și nu voi fi niciodată scriitor în accepțiunea nobilă pe care i-o atribui. În plus, depărtarea de țară în ultimii 20 de ani a făcut ca bagajul activ de cuvinte să se diminueze un pic; constat apoi că nici topica frazei scrise nu mai este uneori cea obișnuită, ca să nu mai vorbesc de capcanele noilor (oare a câta oară!?) reguli ortografice.

Să-mi fie iertate astfel stângăciile inerente unui autor numai de publicații științifice. Și cum n-am vrut să ratez ocazia primei întâlniri veritabile cu cititorii, am făcut toate eforturile de care am fost capabil, sau aproape toate, pentru a termina această carte. Am certitudinea că ea reprezintă numai începutul procesului de redare a lui Cornel Chiriac memoriei românești.

Volumul poate fi considerat într-un fel doar o confidență asupra tinereții noastre și nimic mai mult.

I. Primele amintiri.

Pitești. Oraș destul de mare pentru perioada de după Război, dar foarte repede devenit prea mic odată cu adolescența noastră: toată lumea cunoștea pe toată lumea.

Întâlnirile noastre, ale colegilor și prietenilor, aveau loc pe Strada Mare, la bară la Cofetăria „Violeta”, la „Staicu” sau la librăria „Cartea Rusă”. Adesea ne vedeam la unul dintre cele trei cinematografe ale orașului: „Muncitoresc”, „Lux” sau „Timpuri noi”. Nimic sau aproape nimic nu scăpa ochiului vigilent al binevoitorilor noștri, iar informarea părinților era promptă. Spațiul de libertate erau plaja de la râul Argeș, în timpul verii, și Trivale, frumoasa pădure a orașului, în toate anotimpurile.

Am fost coleg cu Cornel din clasa I, iar din clasa a V-a și de bancă; și așa am rămas până la terminarea liceului. Ne-a legat, în primul rând și foarte devreme, muzica de jazz. Cei care ne-au deschis gustul pentru acest gen de muzică au fost frații noștri mai mari: Valerică Udrescu - al meu, și Dorel - al lui. Pasiunea ne-a fost întreținută, în perioada liceului, printre alții, de Șerban Pavlovici - *Șerby Sing Sing* -, un om deosebit din toate punctele de vedere, superior epocii în care trăia și a cărui viață ar merita un roman. Amintesc aici faptul că, după ce a reușit s-o „întindă” din țară, Șerban a trecut pe la Cornel, la München, în drum spre Statele Unite. Cornel a profitat de ocazie și i-a dedicat o emisiune în care l-a invitat să-și facă el însuși un program de muzică de jazz, așa cum ar fi vrut să asculte atunci când era încă în România. Iar Șerban și l-a făcut! A încheiat emisiunea spunând: „*Acum, I will „Take the A train” și plec în America!*”

Foarte instructive au fost contactele cu unii dintre membrii orchestrei Teatrului de Estradă din Pitești, în care Dorel, fratele lui Cornel, era baterist: trompetistul Ilie Tomiță, saxofonistul Gelu

Mihăilă și, mai ales, Johnny Ghiorghiu, chitaristul cu care seri și nopți întregi discutam în contradictoriu despre jazz, dar nu numai... Dar s-o luăm de la început!

Eu și Cornel ne-am cunoscut, probabil, la Grădinița din Piața Mică, sau Piața de Lemne, cum mai era denumită. Era prin anul 1946. În ciuda efortului educatorilor de a ne reține cât mai mult acolo, la diferite activități - îmi mai amintesc, dintre ei, doar de doamna Aneta - frecventarea grădiniței era strict interesată în ceea ce ne privește: pe la ora 10 dimineața, ni se serveau paharul cu lapte și biscuiții de la Ajutorul American. Adevărata noastră „Grădiniță” era curtea casei. La Crăciun, primeam cadouri tot de la Ajutorul American. N-am uitat niciodată mașinuța de cauciuc primită în anul 1946 și pe care am pierdut-o în zăpadă; am căutat-o toată primăvara, dar n-am mai găsit-o. Amintirile mele despre această perioadă erau comune cu ale lui Cornel. Adesea ne aduceam aminte dimineața în care s-a răspândit zvonul că celebrul hoț Iorgu, care vârase spaima în tot orașul la acea vreme, fusese împușcat, împreună cu sora și cu cumnatul său, chiar în fața Grădiniței noastre, în Piața Mică. Trupurile lor au zăcut toată ziua în piață, cu sacii de lucruri furate în jurul lor, înainte de a fi ridicați la căderea serii. Întregul oraș a trecut pe acolo ca să-i vadă; noi - de mai multe ori. E drept că piteștenii erau terorizați de „banda lui Iorgu”: odată cu căderea serii, nimeni nu se mai arăta pe stradă; „circulau” încă multe arme de foc la un an-doi după terminarea războiului.

Îmi amintesc că, în iarna lui 1946, înainte de Crăciun, hoții ne furaseră și nouă din pivniță doi curcani, pe care părinții mei îi îndopaseră pentru sărbători. Cum ninsese abundent, tata a pornit cu jandarmii după ei, pe urmele proaspăt lăsate în zăpadă; odată ajunși în zăvoiul râului Argeș, jandarmii au renunțat la cercetări, de teamă. Tiică Nenciulescu, vărul nostru, care dormea la parter, în bucătărie, îi auzise troncănind în toiul nopții, dar nu s-a clintit, de frică.

Casa părintească a autorului, în mijloc, în planul al doilea, lângă Biserica „Sfântul Ioan” din Pitești.

Vecinul nostru, domnul căpitan Iov, pozat la Maglavit cu Petrasche Lupu.

Spuneam, la început, că pesemne ne-am cunoscut la Grădiniță, pentru că nici eu și nici el nu ne aminteam unul de altul. Amintirile despre acea perioadă erau însă aceleași – mă refer la evenimentele importante. Familia mea locuia încă în clădirea internatului „Frăția”, iar Cornel la câteva sute de metri mai spre centru, în apropierea Spitalului Mare, într-o casă pe care familia sa o împărțea, la acea vreme, cu domnul Balaban și soția sa. În afara Grădiniței, fiecare rămânea în apropierea coconului familial: eu - cu bunul meu prieten și vecin, Nelu al lui Toroapă, și cu Miți - în marea grădină a internatului „Frăția”, unde tata era director, iar Cornel - cu prietenii săi.

Dar cum i-aș putea uita pe vecinii noștri de atunci, mai ales prietenia și căldura cu care mă întâmpinau de fiecare dată când îi vedeam: domnul Gheorghe, brutarul, la care mă trimitea mama să împrumut formele de cozonac; moșu' Petcu, debitantul, la care mă duceam cu plăcere, ca să-i ascult poveștile; domnul Căpitan Iov: impozant, ușor aventurier, un tip auster, de la care păstrez și acum poza sa făcută la Maglavit împreună cu Petrache Lupu, cel care pretindea că de mai multe ori, îi apăruse în cale Moșul (Dumnezeu) pe când se afla la câmp cu oile; băcanul, la care mă duceam cu lista scrisă de mama, ca să cumpăr cele necesare pentru casă și pe care tata îl plătea odată pe lună, când primea leafa.

Prin 1947 ne-am mutat în casa care aparținea bunicilor mamei mele. Internatul fusese desființat, iar clădirea, distrusă parțial în bombardamentele din 1944, nu mai era locuibilă. Timpurile se schimbau dramatic. Legăturile de orice fel cu trecutul începuseră să fie „nesănătoase”. Bunul prieten al familiei, nea Fănică Popescu, ale cărui vizite meteorice erau o sărbătoare și pentru noi, cei trei frați, n-a mai trecut decât o singură dată, într-o noapte, să-și ia rămas bun de la tata, înainte de a se ascunde în Deltă și în Bărăgan. Vânătoarea „foștilor” era în toi. Nea Fănică fusese comisar de poliție și făcuse parte din garda personală a Mareșalului Antonescu. A ieșit în legalitate mult mai târziu, fără să facă prea multă pușcărie: avusese „șansa” unui accident grav la

Govora, în primăvara lui '44, când era cu Mareșalul. Imediat după 23 august 1944, a depus pistolul și legitimația de comisar, după care și-a făcut pierdută urma „în natură”. Asta l-a salvat.

Și astfel, mutându-ne de la Internatul „Frăția”, am ajuns în gura Trivălii, în casa noastră de lângă Biserica „Sfântul Ioan”, vizavi de casa Mareșalului Antonescu, dar la aceeași distanță de Piața Mică, unde era Grădinița. Cohortei de prieteni i s-au adăugat alții, care mi-au rămas până astăzi. Fidelul „trio” de mari „nebunii”: Muți Neștianu (poreclit *Muți sifiliticus bețivus* de către profesorul de desen și vecin al nostru Gheorghe Popescu sau *Tata Guță*, cum îi spuneau toți elevii lui), eu și Biță Ștefănescu, la care s-au atașat Titi Stoica (poreclit *Muccinelli*, căci îi curgea mereu nasul) și Duminică Petre (cunoscut în Pitești sub apelativul *Pâtî*), surdo-mut, dar cu care ne-am înțeles întotdeauna. Apoi Victor, celălalt Chiriac; Dorel și Vicențiu (poreclit *Dobai*, ca și celebrul fotbalist, căci era singurul fotbalist stângaci din cartier), băieții Colonelului Toma și ai doamnei Lili, colega de liceu a mamei mele, buni prieteni ai familiei noastre; Bâca Constantin - *Cocu*, care a plecat, din păcate, foarte repede dintre noi; băieții familiei Ciungu: *Mutu*, *Iță*, *Buric*, *Japonezu*, Ionel și Lucică, precum și mulți alții din „gașca” din fața Regimentului: Cinel Marinescu, Mis, Barbu-Gâscanu, Puiu Marin, *Bebicu*, *Dușan*, Marian, Apostol *Afâstâlică*... Partidele de fotbal durau de dimineața până seara, cu mingi de toate felurile: de cârpă, din cauciuc și, mai târziu, cu mingi adevărate. Întotdeauna se găseau parteneri pentru o miuță, iar dacă nu erau, nu trebuia decât să fluieri, că apăreau imediat, iar jocul se încingea.

Dar unde era Cornel în această perioadă? Fără îndoială, viața lui era asemănătoare cu a tuturor copiilor de vârsta noastră. După plecarea Regelui Mihai, frecventarea Grădiniței din Piața Mică nu mai prezenta pentru noi nici un interes. Ajutorul American încetase. El cu maidanul lui, eu cu al meu. Venirea la putere a comuniștilor și, implicit, a rușilor se resimțea din ce în ce mai puternic. Tata făcuse deja „curățenie”: colecția cu „*Revista Fundației Regale*” și tot ceea ce

putea fi considerat subversiv la acea vreme fusese ars. Pentru o carte interzisă sau suspectă, puteai fi „îmbarcat” și adesea nu te mai întorceai niciodată. Astfel am ajuns la prima zi de școală.